

Sme Božie deti...

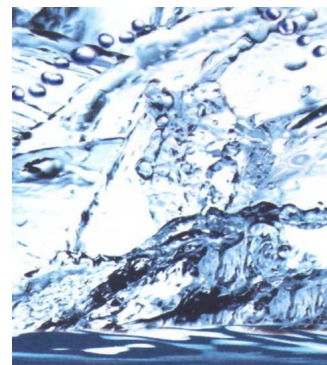
Keď sme boli ešte deti, malí a nechápaví toho, čo sa s nami deje, alebo ako väčší, či dospelí pokrstení, otvorilo sa nebo nad nami, Duch Svätý zostúpil do našej duše a Boh vyriekol slová: „Ty si môj syn, si moja dcéra, moje dieťa...“ Vtedy sme sa stali Božími deťmi. Krst Pána Ježiša, predobraz nášho krstu nám dnes o tom hovorí: „A z neba zaznel hlas: Toto je môj milovaný syn, v ktorom mám zaľúbenie.“ Nuž a kde je Syn, tam je i Otec. A my sa chceme dnes zastaviť práve pri myšlienke na otca. Áno, Boh je Otec. Keď ale povieme oslovenie: otec, každému z nás sa v myslí vybaví obraz otca, tak ako sme otca skúsili a zažili my sami, na vlastnej koži. Preto aj keď vo všeobecnosti máme síce určitú spoločnú predstavu o otcovi, predsa podľa svojej osobnej skúsenosti máme na otca rôzny pohľad a potom i rôznu mienku. Žiaľ stáva sa i to, že ľudia majú zlú skúsenosť, zlý dojem z detstva a zlé spomienky na otca. V takom prípade naša reč o Bohu ako otcovi sa stáva prázdnu, alebo nejasnu. Naozaj bez skúsenosti skutočného otcovstva ako súhry mužskej sily, spravodlivosti, spoľahlivosti a srdečnej dobroty nemožno jasne hovoriť a pochopiť, čo to znamená, že Boh je môj otec. V tomto spočíva i kríza nášho obrazu Boha, lebo často sa stáva, že nenachádzame dobrý obraz otca v našej životnej skúsenosti, aby sme ho mohli správne prirovnáť Bohu. Sú ale i takí, ktorí zažili krásny vzťah otca k dieťaťu, krásne detstvo a otcovskú lásku.

Pozrime sa preto vo svetle Písma, Božieho zjavenia, na to ako Boh sám hovorí o sebe ako o Otcovi. V podobenstve o márnratnom synovi, ktoré nám predkladá Boží syn, Ježiš Kristus nájdeme pravú tvár nášho Nebeského Otca. Dobrý a bohatý otec, náš Boh, mal dvoch synov a tými sme v podobenstve my, ľudia. Mladší sa rozhodol odísť z domu s kapitálom, ktorý mu dáva otec. Obrátil sa chrbtom voči nemu, lebo sa nádejal, že bez otca bude slobodnejší. Pokúšal sa zabudnúť na neho. Nepotreboval ho, nekomunikoval s ním, tak ako aj my sa prestávame modliť, keď nám je dobre, lebo si myslíme, že na všetko si aj sami vystačíme. A tak to bolo. Kým stratený syn žil na vysokej nohe, kým mu vystačil kapitál, ktorý zobral od otca, nerozprával s otcom, a pravdepodobne na neho ani vôbec nemyslel. Poznáme to aj z vlastnej skúsenosti. Pokiaľ máme svoje plány a vychádzajú nám, pokiaľ máme majetok a bezpečie, neraz sa necháme uchlácholiť našou osobnou sebaistotou a žijeme si vo svojom osobnom svete až tak doň ponorení, že zabúdame i na svojich najbližších. Až keď si prvýkrát stratený syn všimol, že je stratený, zastavil sa a vtedy pochopil i prijal pravdu, že veru je zlá realita v ktorej žil. Nuž začal rozmýšľať. Inak povedané: zobudil sa do skutočnosti i začal na otca myslieť a rozprávať sa s ním vo svojej myslí. A čítame, že od tej chvíle začal napredovať a jeho úpadok skončil. A práve toto by sme mali dnes aj my urobiť, my ľudia dnešnej doby poznačení silnou dávkou sebaistoty a sebadôvery, ale i ponorení do tých najrozličnejších druhov neistoty, ba až pesimizmu. Znovu začneme viesť rozhovory s Bohom. Naučme sa využívať túto našu výsadu, našu možnosť rozprávať sa s Bohom. Možno začneme modlitbou ako Charles de Foucauld, ktorý sa pred obrátením modlil: „Môj Bože, ak si, daj, aby som Ťa spoznal.“ K tomu však je treba, aby sme sa nechali viesť i známymi modlitbami, ktoré nám predkladá Cirkev. Veď i dieťa sa učí samo rozprávať tým spôsobom, že rozpráva a opakuje slová so svojou matkou a tou je pre nás Cirkev.

Keď teda hovoríme o stratenom synovi, pochopíme z podobenstva takúto skutočnosť: Otec – týmto oslovením chcem povedať, že viem, že je tu niekto, kto ma počúva, kto ma nikdy nenechá samého, kto je vždy so mnou. Tým chcem povedať aj to, že napriek tomu, že je medzi nami veľký rozdiel - On je nekonečný, vznešený, mocný a svätý Boh a ja som len človek, krehký a na ňom bytostne závislý - napriek tejto veľkej vzdialenosti medzi mnou a ním, môžem ho kedykoľvek osloviť, ba môžem mu hovoriť celkom familiárne „ty“. A pritom cítim, že jeho veľkosť a vznešenosť nie je pre mňa ťaživá, veď Boh ma neponižuje, necháva mi slobodu ale mi vychádza aj v ústrety, skláňa sa ku mne. Je väčší než som ja, ako je aj dieťa nižšie od otca. Ale, čo je podstatné a veľké: som pre Otca dôležitý. Možno si to ani neuvedomujem, ale je to tak, veď je môj Otec a je dobrým otcom, záleží mu na dieťati, na mne. Čím viac sa k nemu približujem, čím bližšie som pri ňom, tým viac túto skutočnosť vidím a prežívam. Márnratný syn šiel dlhú a namáhavú cestu domov, ale keď bol už blízko, mohol vidieť Otca, ktorý ho čakal na priedomí a nie iba vtedy, ale čakával ho takto odkedy odišiel a teraz keď vidí, že syn prichádza, ide mu v ústrety.

Brat, sestra aj keď mnohým dnes chýba skutočný a správny obraz otca a preto nevedia celkom jasne aký je ten náš Nebeský Otec, nech nám poslúži obraz z podobenstva o márnratnom synovi. V ňom cítíme a prežívame spolu s márnratným synom smútok, bezmocnosť a biedu života bez otca. Bez Boha - Otca človek iba živorí, ale keď naňho začne myslieť a začne sa s ním rozprávať, cíti ako sa mu vracia sila a napokon zistí, že nikdy nie je sám, že je tu vždy niekto, kto ho počúva a kto sa k nemu skláňa a nielen to: čím viac sa túžbou, srdcom i modlitbou sa približuje k Bohu, tým viac cíti a prežíva, že Otec ho miluje a to svojou nekonečnou láskou. Boh je náš Otec v tom najplnšom slova zmysle: vždy a všade prítomný, mocný, starostlivý, milujúci i pomáhajúci. Otec, ktorý sa s láskou skláňa k dieťaťu a vo všetkom, čo potrebuje mu chce pomôcť...

Márió Orbán

Čas sa naplnil

*Čas sa naplnil,
kráľovstvo Božie sa
priblížilo,
kajajte sa a verte evanjeliu.
Vyšľahlo Slnko,
o ktorom srdce ľudské snilo,
otvorte dušu,
zažňte slovom Božím um.
Ak sa kto nenarodí
z vody a Ducha,
nemôže sa obliecť
do Božieho rúcha,
bo vietor veje, kade chce,
počuješ jeho šum,
lež nevieš v ktorom zátiší
je prameň jeho dŕm.*

*Syn človeka sa zjavil
zázračný,
nekonečný, by každý,
kto verí, mal v ňom život
večný.*

*Syn Boží, Kristus
prišiel na našu zem, by
slovom,
životom naplnil náš sen,
najžiarivejšie svetlo,
aké zem kedy mala,
za každý jeho lúč
buď Bohu večná chvála.*

*Diamant vzácny,
čo preniká každú stenu,
otázky, v ktorých srdcia
ustavične stenú.*

Krst. Jedno slovo...?

Počas slávnostného obeda, bezprostredne po sviatosti krstu,, padol medzi prítomnými návrh aspoň piatimi vetami povedať niečo o krste. Ako to dopadlo?

Prvý oslovený uvažoval: „Slovo krst vyvoláva spomienku na krátku udalosť v kostole, kde kňaz vysluhoval sviatosť a my sme v tichu stáli a sledovali obrad. Jednorazová tradičná udalosť. Koľko sa pripravujeme na narodenie dieťaťa a koľko na krst? Všetade uvádzame deň narodenia. Vieme však dátum, kedy sme sa stali Božími deťmi? Stáva sa, že so svedectvom o krste prichádzame do styku až vtedy, keď má dieťa ísť na prvé sväté prijímanie, na birmovku a neskôr na sobáš.“

Dospelá slečna sa pri tej príležitosti spýtala svojej matky: „Kto sú moji krstní rodičia?“

Pán, v rodine známy ako pravá ruka kňaza, poznamenal: „Dnes ďakujem kňazovi, že sa so mnou pred krstom môjho syna porozprával a navrhol mi odložiť ho. Pozval ma na stretnutie s inými, kde som spoznal vieru v praxi.“

Rozhovor pokračoval. Prítomní sa zhodli na tom, že Cirkvi nie je nič také vlastné ako viera.

Nestačí však iba raz vysloviť „verím“. Viera sa musí neustále obnovovať a prejavovať v reálnom živote. A na to je potrebné lepšie pochopiť, čo je to sviatosť krstu. Cirkev vyzýva čo najširšie okolie pripraviť sa na krst.

Pri káve ktosi zapol televízor. Redakcia spravodajstva ukázala ..krst lode s biblickým názvom. Použité bolo, samozrejme, šampanské. Nasledujúca správa zasa predstavila filmovú hviezdu, ktorá sa stala „krstnou matkou“ vzácného hrocha. Všetci sme sa mimovoľne pozreli na pokrstené spiace dieťa. Éterom sa nieslo nevyzpytované: Krst?! V myšliach hostí rezonovali slová krstiaceho kňaza: „Súhlasíte, že sme svedkami nielen devalvácie ľudského slova, ale aj posvätných tajomstiev, Božích darov...?“

Je potrebné znova a znova evanjelizovať, konať katechézu a to počnúc krstom. Krst je sviatosť nového života. Vtláča do duše nezmazateľný znak, že celkom patríme Kristovi. Krstná voda nemôže zamrznúť ani sa vysušiť... Rodičia majú právo rozhodnúť o krste svojho dieťaťa práve tak, ako za neho do určitej miery rozhodujú v iných podstatných životných momentoch.

Krst. Jedno slovo? Viac slov? Rozmanité reakcie. Zamyslime sa. aké by boli tie naše...

LUBOMÍR STANČEK

Pre štipku lásky by sa vzdala všetkého

Bola veľmi bohatá.
A najradšej by zomrela.
Mala vilu v Hamburgu
a ďalšie domy v Paríži a Londýne.
A chcela zomrieť.
Užila prášky.
Lekárom sa podarilo zachrániť ju.
Dve hodiny som počúval jej príbeh
a na konci sa rozplakala:
„Všetkého by som sa zriekla, všetkého,
len keby som mohla poznať
čo i len štipku lásky a priateľstva.“
Peniaze ľudí ochudobňujú.
S láskou
môžeš byť šťastný hoc' aj v chatrči,
ale bez lásky
môžeš byť nesmierne nešťastný
aj v tej najhonosnejšej vile
pokrytej mäkkými kobercami
až po strechu.
*Ku šťastiu netreba veľa:
stačí chatrč a srdce.*

Phil Bosmans „Kľúč štastia“

Sväté omše v 1.týždni cezročného oébdobia

9.I. utorok

17.00 na úmysel – za zdravie

10.I. streda

18.00 + Mária Pešková (30 deň)

12.I. piatok

18.00 na úmysel ordinára

13.I. sobota

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

Upratovanie kostola č.d. 354-387

14.I. 2. nedeľa v cezročnom období

8.00 na úmysel

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

8.I. pondelok	sv.Severín, kňaz, sv.Teofil
9.I. utorok	sv.Marcelín, biskup a mučeník
10.I. streda	sv.Agatón, pápež, sv.Pavol, pustovník
11.I. štvrtok	sv.Hygin, pápež
12.I. piatok	sv.Ernest, mučeník
13.I. sobota	sv.Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi

vzťahy milosrdenstvom, úprimnosťou a radostnou pokorou.

Istá rodina sa rozhodla prežiť Štedrý večer na horách. Auto naložené darčekom a sviatočnými pokrmami dostalo šmyk a náraz v zákrute spôsobil, že do tla zhorelo. Na recepcii blízkeho hotela, kam sa rodina uchýlila, sa nestačili čudovať: kým v stráni ešte tlela zelená Felícia, jej osadenstvo sa so slzami a smiechom neprestávalo objímať. „Prežili sme to, sú to najkrajšie Vianoce v našom živote...“ jachtali rodičia a deti jeden cez druhého. Až vtedy si uvedomili, čo je pre nich najvzácnejšie.

„Kľaknime na kolená pred Pánom, ktorý nás stvoril. Lebo on je náš Boh“ (Ž 95, 6-7) - vyzýva starozákonný žalmista. Po Vianociach pokľaknime pred Pánom a prijmime jeho dar - Svätú rodinu ako neprekonateľný model pevného rodinného kruhu.

JOZEF HALKO

DAR

Ján bol spoľahlivý tesár, ktorý pracoval pre veľmi úspešného stavebného podnikateľa. Ten si ho jedného dňa zavolať do kancelárie a povedal mu:

„Ján, chcem ťa poveriť stavebným dozorom pri stavbe ďalšieho nového domu. Budeš mať na starosti všetok materiál i prácu robotníkov od základov až po strechu.“ Ján prijal túto úlohu celý natešený. Desať dní predtým, ako sa mali začať kopať základy, znovu preštudoval celý projekt. Skontroloval všetky merania a rozpočty.

Zrazu mu napadlo: „Ak som naozaj hlavným stavebným dozorom, prečo by som do niekoľkých kútov nepoužil lacnejší materiál a neušetril si aspoň nejaké peniaze pre seba? Kto zistí rozdiel? Keď sa dom vymaľuje, nikto nič nezbadá.“

Svoj plán začal Ján hneď realizovať. Objednal stavebné drevo druhej triedy, ale v správe uviedol, že bolo použité drevo prvej triedy. Do základov dal lacnejší betón, použil lacnejší elektroinštalačný materiál; skrátka šetril, kde mohol - no všade uvádzal, že nakúpil kvalitnejší materiál. Keď bol dom hotový a vymaľovaný, pozval podnikateľa, aby si ho prišiel pozrieť.

„Ján“ povedal mu, „odviedol si naozaj skvelú prácu. Bol si celé roky dobrým a spoľahlivým tesárom. Preto som sa rozhodol prejavíť ti vďačnosť tým, že ti dám tento dom ako dar!“

Svätý Hilár z Poitiers 13.január

Sv. Hilár z Poitiers, biskup, učiteľ Cirkvi (* asi 315 v Poitiers (?) Francúzsko; † 13. januára 367 v Poitiers)

Hilár žil ako význačný občan so svojou rodinou v Poitiers. Čítanie Svätého písma ho priviedlo ku kresťanskej viere (r. 345). O päť rokov na to ho spoluobčania vyvolili za biskupa svojho mesta. Stal sa horlivým kňazom a pastierom Poitiers. Bojoval proti ariánskej bludu, za čo sa dostal do vyhnanstva. Napísal viacero významných spisov: „De Trinitate“ (O Najsvätejšej Trojici), „De Synodis“ (O synodách – t.j. o cirkevných snemoch), komentáre ku Svätému Písmu a iné. Posledné roky života prežil v pokoji v Poitiers so svojimi kňazmi. Týmto spoložitím položil základy kláštorného života v Galii (Francúzsko). Na to nadviazal jeho žiak, sv. Martin z Tours.

O moderných bludároch

Na 1. všeobecnom cirkevnom sneme v Niceji r. 325 bol zavrhnutý ariánsky blud, sponchybný Božie synovstvo Ježiša Krista. Toto rozhodnutie neprijalo niekoľko biskupov na čele s cisárom Konštancom.

Cisár odmietol poslušnosť, čím vnášal do Cirkvi rozkol a neporiadok. Nastala zložitá situácia. Povedať pravdu znamenalo vystaviť sa veľkému nebezpečenstvu.

Galský biskup Hilár cítil vo svedomí povinnosť upozorniť cisára na omyl a hľadal spôsob, ako zastaviť bludára a jeho blud. V pokore prosil Boha o silu a múdrosť. Obetou podporoval účinok tých pár riadkov, ktoré napísal cisárovi: „Je čas, aby som prehovoril, keďže mlčanie by svedčilo nie o umiernenosti, ale o slabosti...“

Ty, cisár, vedieš boj s Bohom a jeho služobníkmi a pritom sa pretvaruješ, akoby si bol dobrým kresťanom. Svojich verných pozdvihuješ na biskupské kreslá a zotročuješ cirkevné snemy...“

Cisár neznesol Hilárovu pravdu a poslal ho do vyhnanstva.

Pane, Hilárov problém – ako zabrániť šíreniu bludu – je i môj problém. Ved' koľkí moji rovesníci sú katolíckymi, a na verejnosti medzi prvými nadávajú, dvojzmyselne žartujú, podvádajú, pijú, odhaľujú sa módnym oblečením... A ja mlčím. Aj moje svedomie? Bojím sa tých „kolektívnych cisárov?“ Mám strach, že by ma vysmiali, poslali z kolektívu do vyhnanstva? A možno aj ja šírim nejaký moderný blud... Čo robiť? Ako sv. Hilár prosíť o silu i múdrosť, ako zastaviť bludára i jeho blud. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku